

██████████, dnia 10.04.2017 r.

Sygn. akt D 11/2017

ORZECZENIE

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny
Okręgowej Izby Radców Prawnych w ██████████

w składzie :

Przewodniczący : Joanna Friedrich - Sarad

Członkowie : Joanna Ratasiewicz

Grażyna Gliniewicz

Protokolant: Dominika Wesołowska

Po przeprowadzeniu w dniu 10.04.2017 r. w ██████████ rozprawy w sprawie radcy prawnego J ██████████ A ██████████, syna B ██████████, ur. ██████████ roku

obwinionego o to , że

będąc pełnomocnikiem procesowym p. P ██████████ P ██████████ i p. K ██████████ P ██████████ w sprawie z ich powództwa przeciwko P ██████████ SA z siedzibą w W ██████████ o sygn. ██████████ SR w W ██████████ naruszył zasady etyki radcy prawnego poprzez brak należytej staranności, polegający na niezłożeniu wniosków dowodowych w pozwie inicjującym proces, jak i na etapie postępowania sądowego zabezpieczających interes Mocodawców, w tym wniosku o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu motoryzacji, tj. w okresie 01.12.2011 r. – 20.04.2012 r. przed Sądem Rejonowym w W ██████████

uznaje obwinionego winnym

tego, że nie dochował należytej staranności poprzez niezłożenie wniosku o sporządzenie opinii biegłego z zakresu motoryzacji w toku procesu,

co stanowi przewinienie z art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych, w zw. z art. 1, art. 4 ust. 1, art. 6 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego

I wymierza karę dyscyplinarną upomnienia

II zasądza od obwinionego na rzecz Okręgowej Izby Radców Prawnych w G [REDACTED] kwotę 1.582,20 zł (słownie: jeden tysiąc pięćset osiemdziesiąt dwa złote dwadzieścia groszy), tytułem zwrotu kosztów postępowania.

Przewodniczący:

/-/ Joanna Friedrich – Sarad

Członkowie:

/-/ Joanna Ratasiewicz

/-/ Grażyna Gliniewicz

/-/ właściwe podpisy na oryginale

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny sprawy.

Pismem z dnia 17 lipca 2013 r. Pan P [REDAKTED] P [REDAKTED] i Pan K [REDAKTED] P [REDAKTED] wnieśli skargę na działanie radcy prawnego J [REDAKTED] A [REDAKTED]. Pokrzywdzeni zawiadomili Okręgową Izbę Radców Prawnych w G [REDAKTED] o naruszeniu przez wyżej wskazanego radcę prawnego zasad Etyki poprzez brak zachowania należytej staranności oraz profesjonalizmu przy prowadzeniu sprawy sądowej, między innymi brak obecności na rozprawach, czym doprowadził do niekorzystnego dla nich rozstrzygnięcia sprawy.

Dowód: skarga na radcę prawnego (k.2-3)

Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w G [REDAKTED] postanowieniem z dnia 29 lipca 2013 r. uznał, iż przedstawione okoliczności uzasadniały podejrzenie popełnienia zarzucanych czynów i wszczął dochodzenie o przewinienie dyscyplinarne określone w art. 64 ust 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych.

W toku dochodzenia Rzecznik przeprowadził postępowanie dowodowe obejmujące dowody w postaci zeznań świadka radcy prawnego A [REDAKTED] S [REDAKTED], a także z dokumentów zebranych w sprawie.

Dowód:

1. skarga na radcę prawnego . (k.2-3),
2. wezwanie do zapłaty (k17)
3. Wyrok Sądu Rejonowego w W [REDAKTED] (k18-20)
4. Protokół przesłuchania świadka P [REDAKTED] P [REDAKTED] z dnia 18.10.2013 r. (k.24-26)
5. Wyrok Sądu Okręgowego w G [REDAKTED] wraz z uzasadnieniem (k-32), (k-5-40)
6. Protokół przesłuchania świadka B [REDAKTED] L [REDAKTED] z dnia 04.12.2013 r. (k.46-48)
7. Umowa Zlecenia z dnia 21.11.2011 r. (k.53-55),
8. Decyzja P [REDAKTED] (k.59-60),
9. Dokumentacja szkodowa P [REDAKTED] (k.66-69)
10. Kopia akt sądowych (k.71-76)

Radca prawny przesłuchiwany w charakterze świadka oświadczył że zawarł z Panem I [REDAKTED] umowę ustną i obsługiwała jego klientów którzy starali się o uzyskanie odszkodowania od Z [REDAKTED] U [REDAKTED]. Sprawę panów P [REDAKTED] prowadził na podstawie udzielonego przez nich pełnomocnictwa. Wniósł pozew do Sądu Rejonowego w W [REDAKTED], załączając opinię prywatną sporządzoną przez rzeczoznawcę który współpracował z P [REDAKTED]. Z treści opinii wynikało że odszkodowanie było zaniżone i w tej sytuacji nie złożył wniosku o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego sądowego, celem

uniknięcia konieczności wpłaty zaliczki do sądu an poczet opinii biegłego sądowego. Praktyka, zdaniem radcy prawnego była taka, że zawsze P. składało wniosek o powołanie biegłego w sprawie. Z informacji telefonicznej, którą uzyskał w sądzie wynikało że taka zaliczka została wpłacona przez P. Jednakże, jak się potem okazało zaliczka została wpłacona z przekroczeniem terminu zapłaty wobec czego Sąd nie przeprowadził dowodu z opinii biegłego sądowego i oddalił powództwo. Sąd co prawda zakreślił rygor wynikający z art. 207 § 3 jednak w ocenie radcy prawnego ewentualne złożenie wniosku dowodowego o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego sądowego i tak by zostało oddalone. Radca prawny nie był na rozprawie gdyż miało być na niej ogłoszone, jak twierdził, postanowienie o dopuszczeniu dowodu z opinii biegłego. Tak się jednak nie stało. Sąd zamknął rozprawę i wydał wyrok. Radca prawny wniósł apelację, jednak nie reprezentował do końca postępowania w drugiej instancji przed sądem panów P.

Dowód: przesłuchanie świadka (k.57)

Rzecznik Dyscyplinary Okręgowej Izby Radców Prawnych w C. 4 września 2014 roku przedstawił zarzuty radcy prawnemu J. A.

Dowód: postanowienie o przedstawieniu zarzutów z dnia 03.09.2014 r. (k.86)

Przesłuchany w charakterze obwinionego radca prawny ustanowił pełnomocnika do reprezentowania w postępowaniu dyscyplinarnym, który dodatkowo złożył do akt sprawy odpisy protokołów z prowadzonego postępowania przed Sądem Rejonowy w G. o odszkodowanie, sygn. akt. od radcy prawnego przez pokrzywdzonego P. P. oraz notatkę z służbową dotyczącą stosunku który łączył powodów z P. L. Podtrzymane zostały zeznania, które złożył w charakterze świadka.

Dodatkowo materiał dowodowy został uzupełniony o prawomocny wyrok Sądu Okręgowego w G. wraz z uzasadnieniem, sygn. akt. oraz wyrok Sądu Rejonowego w G. Wydział Cywilny sygn. akt., na mocy to których wyroków ostatecznie zostało zasądzone odszkodowanie od P. SA w W. (dalej: P. SA) solidarnie na rzecz pokrzywdzonych P. P. i K. P. na kwotę 10 308,66 zł z tytułu wadliwego prowadzenia przez, w tym wypadku ubezpieczonego radcę prawnego J. A. postępowania o odszkodowanie.

Dowód: Protokół (k.94-96).

Wyrok Sądu Okręgowego w G. (k. 125)

Wyrok Sądu Rejonowego w G. sygn. akt. (k. 139)

W dniu 20 lutego 2017 r. Rzecznik Dyscyplinary wydał wniosek o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego przeciwko radcy prawnemu J. A. i ukaranie radcy prawnego w związku z tym, iż będąc pełnomocnikiem procesowym p. P. P. i p. K. P. w sprawie z ich powództwa przeciwko P. SA, o sygn. Sądu Rejonowego w W. naruszył zasady etyki radcy prawnego poprzez brak należytej staranności w wykonywaniu na rzecz Mocodawców, przejawiający się brakiem obecności na rozprawach sądowych w dniach 1 lutego 2012 roku oraz 20 kwietnia 2012 roku w Sądzie Rejonowym w W., brak złożenia wniosków dowodowych w pozwie inicjującym proces, jak i na etapie postępowania sądowego zabezpieczających interes Mocodawców- w tym wniosku o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu motoryzacji tj. w okresie od 01.12.2011-20.04.2012 r. przed Sądem Rejonowym w

W [REDAKTOWANE], co stanowi przewinienie dyscyplinarne określone w art.64 ust.1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (tj. Dz. U. 2010, Nr 10, poz.65 ze zm.) w zw. z art.1, art. 4 ust. 1 i art.6 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego.

Dowód: wniosek o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego i ukaranie radcy prawnego z dnia 31.08.2016 r. (k.189)

Sąd ustalił, iż okresem, w jakim radca prawny mógł popełnić zarzucany mu czyn, jest okres od dnia 1.12.2011 r. (data wniesienia pozwu o zapłatę) do dnia 20.04.2012 r (data wydania wyroku przez Sąd Rejonowy w W [REDAKTOWANE]).

Na rozprawie w dniu 23 marca 2017 r. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego przedstawił zarzuty wniosku o ukaranie. Obwiniony nie przyznał się do zarzucanego mu czynu i złożył wyjaśnienia, wskazując, że żaden przepis kpc nie nakłada na pełnomocnika obowiązku uczestnictwa w rozprawie sądowej. Nie było w sprawie żadnych okoliczności spornych, chodziło w postępowaniu tylko o ustalenie wysokości odszkodowania, strony nie zostały wezwane do osobistego stawiennictwa, ani też nie został wezwany żaden świadek, co zostało ustalone przed rozprawą. Zatem, w ocenie obwinionego, miał on prawo graniczące z pewnością sądzić, iż rzeczywiście na rozprawie zostanie wydane wyłącznie postanowienie o dopuszczeniu dowodu opinii biegłego sądowego. W tym okresie nie było przepisu który zobowiązywałby wskazanie wszystkich wniosków dowodowych w pozwie.

Sąd przysłał zarządzenie do ustosunkowania się do odpowiedzi na pozew, w której był zawarty wniosek P [REDAKTOWANE] SA o powołanie biegłego, wobec tego uznał że nie ma potrzeby powielania takiego wniosku. Gdyby takiego wniosku nie było w odpowiedzi na pozew wówczas złożyłby taki wniosek w pierwszym piśmie po doręczeniu odpowiedzi na pozew.

Po pierwszej rozprawie sprawdził czy są jakieś zarządzenia i zobowiązania. Nie chodził w sprawach ubezpieczeniowych do sądu, gdyż takie były uzgodnienia z klientem, za którego uważał Pana I [REDAKTOWANE]

Obwiniony w ogóle nie kontaktował się z Mocodawcami, otrzymał tylko pełnomocnictwo od Pana I [REDAKTOWANE]. To on wykładał pieniądze na sporządzane opinie rzeczoznawców na etapie przedsądowym jak i na koszty sądowe w tym również opinie biegłych sądowych. To stanowiło zasadę. Potem w przypadku wygranej niejako dobierał te koszty z należnego mu wynagrodzenia w wysokości 30%-40%.

Dodatkowo radca prawny podtrzymał zeznania złożone w postępowaniu przygotowawczym.

Dowód: protokół z rozprawy z dnia 23 marca 2017 r (k.213-215)

Następnie Okręgowy Sąd Dyscyplinarny dopuścił dowód z przesłuchania B [REDAKTOWANE] I [REDAKTOWANE] który również podtrzymał zeznania złożone w postępowaniu przygotowawczym. Wyjaśnił zasady współpracy z Obwinionym- wszystkie koszty postępowania ponosił świadek, nie zwracał Obwinionemu kosztów dojazdów do sądu, odbierał od powodów pełnomocnictwa, a sposób prowadzenia sprawy ustalali razem z Obwinionym. Z [REDAKTOWANE] U [REDAKTOWANE] prawie zawsze kwestionowały opinie rzeczoznawców sporządzone na etapie przedsądowym.

Dowód: protokół z rozprawy z dnia 23 marca 2017 r (k.216)

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny dopuścił na rozprawie dowód z zeznań świadka radcy prawnego M [REDAKTOWANE] S [REDAKTOWANE], który pracował w Kancelarii Obwinionego i zajmował się sprawą pokrzywdzonych. Przygotowywał pisma procesowe. Potwierdził, że była sugestia pracownika

sądu, że na rozprawie nic się nie będzie działo i nie jest konieczna obecność pełnomocnika, a z uwagi na kolizję terminów sądowych pracowników merytorycznych kancelarii nie było osoby, która mogłaby uczestniczyć w rozprawie. Potwierdził też praktykę stosowaną wówczas w kancelarii a uzgodnioną z panem L [REDAKTION] o nie składaniu wniosku dowodowego o powołanie biegłego sądowego w sytuacji gdy Z [REDAKTION] U [REDAKTION] składał taki wniosek. Podyktowane to było oszczędnością kosztów, które wykladał Pan L [REDAKTION]. Pełnił on funkcję pośrednika między klientem a kancelarią. Miał wgląd do akt prowadzonych przez Kancelarię spraw.

Dowód: protokół z rozprawy z dnia 10.04.2017 r.

Na podstawie art. 394 § 2 kpk Sąd uznał następujące dokumenty i dowody za ujawnione w całości bez odczytania za zgodą stron:

1. Skarga na radcę prawnego . (k.2-3),
2. Wezwanie do zapłaty (k.17)
3. Wyrok Sądu Rejonowego w W [REDAKTION] (k.18-20)
4. Protokół przesłuchania świadka P [REDAKTION] P [REDAKTION] z dnia 18.10.2013 r. (k.24-26)
5. Wyrok Sądu Okręgowego w G [REDAKTION] wraz z uzasadnieniem (k.32), (k.5-40)
6. Protokół przesłuchania świadka B [REDAKTION] L [REDAKTION] z dnia 04.12.2013 r. (k.46-48)
7. Umowa Zlecenia z dnia 21.11.2011 (k.53-55),
8. Decyzja P [REDAKTION] (k.59-60),
9. Dokumentacja szkodowa P [REDAKTION] (k.66-69)
10. Dokumenty szkodowe – sądowe (k.71-75, k.78-82)
11. Postanowienie o przedstawieniu zarzutów z dnia 03.09.2014 r. (k.86)
12. Protokół (k.94-96).
13. Wyrok Sądu Okręgowego w G [REDAKTION] (k.125)
14. Wyrok Sądu Rejonowego w G [REDAKTION], sygn. akt [REDAKTION] (k.139)

Rzecznik Dyscyplinarny oświadczył, iż przeprowadzone postępowanie potwierdza zarzucone radcy prawnemu czyny oraz wniósł o udzielenie kary nagany.

Obwiniony nie przyznał się do winy.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny w Gdańsku zważył, co następuje:

Sąd Dyscyplinarny orzekł, iż Obwiniony dopuścił się zarzuczanych mu czynów.

1. Jak wynika z dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy Obwinionemu zostało udzielone pełnomocnictwo procesowe do prowadzenia sprawy przeciwko P [REDAKTION] SA z siedzibą w W [REDAKTION] o zapłatę odszkodowania kwocie 20 445,19 zł wraz odsetkami od 11 stycznia 2011 roku. do dnia zapłaty, a także kosztów postępowania sądowego, gdyż w ocenie powodów kwota wypłaconego odszkodowania była zaniżona, co potwierdziła wycena

sporządzona w toku postępowania przesądowego rzeczoznawcy. Powództwo zostało oddalone wyrokiem z dnia 20 kwietnia 2012 roku. Sąd w uzasadnieniu wyroku wskazał że przedłożona przez powodów wycena – w całości zakwestionowana przez pozwanego- nie może zastępować opinii biegłego sądowego w zakresie podnoszonych okoliczności faktycznych tj. wysokości i rozmiaru szkody, których ustalenie wymaga wiadomości specjalnych. Wniosek o przeprowadzenie tego dowodu złożył co prawda pozwany, ale z powodu nieuiszczenia zaliczki w terminie zakreślonym przez sąd pominął tę czynność. W konsekwencji sąd stwierdził że strona powodowa nie udowodniła swojego roszczenia co do wysokości szkody, a przedłożona przez powodów ekspertyza nie mogła stanowić takiego dowodu. (dowód: Wyrok Sądu Rejonowego w W [REDAKTOWANE] k.18-20)

Bezspornym jest, iż Obwiniony nie złożył wniosku o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego sądowego z zakresu motoryzacji, która stanowiła kluczowy dowód w niniejszej sprawie, co wynika z akt sądowych i postępowania przygotowawczego. Okoliczności te wynikają zarówno z wyżej powołanego wyroku jak i zostały przyznane przez Obwinionego w toku postępowania przygotowawczego jak i przed Sądem Dyscyplinarnym. Również motywy którymi kierował się w tym zakresie Obwiniony zostały przez niego przyznane oraz potwierdzone zeznaniami świadków B [REDAKTOWANE] L [REDAKTOWANE] i M [REDAKTOWANE] S [REDAKTOWANE], którym Sąd dał wiarę (k. 215-216). Wynikały one głównie z powodu ograniczenia kosztów, które jak wynika z wyżej wskazanych zeznań ponosił pan B [REDAKTOWANE] L [REDAKTOWANE] i to w jego interesie, a nie w interesie mocodawców działał. Obwiniony nie kontaktował się, a nawet jak podał, nigdy nie widział swoich mandantów, zatem nie wiedział jakie jest ich stanowisko, co do ograniczenia kosztów postępowania. Stąd nie można przyjąć że działał w interesie strony powodowej.

W ocenie Sądu Dyscyplinarnego, działanie polegające na podejmowaniu ryzyka udowodnienia roszczenia wyłącznie przez dowód zgłoszony w toku procesu przez stronę przeciwną - stanowi naruszenie zasad kodeksu etyki radcy prawnego, a w szczególności art. 6, na mocy którego radca prawny powinien wykonywać czynności zawodowe rzeczowo i z należytą starannością. Takie działania Obwinionego naraziły pokrzywdzonych na przegranie procesu, gdyż przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego sądowego stanowiło kluczowy dowód w prowadzonej sprawie i zaważyło na ostatecznym niekorzystnym jej rozstrzygnięciu.

Odnosząc się do faktu nieuczestniczenia w żadnej z rozpraw przed sądem pierwszej instancji przez Obwinionego, sąd podziela jego stanowisko co do tego że żaden z przepisów k.p.c. nie obligował pełnomocnika do uczestniczenia w rozprawach. Jednakże należyta staranność jaką winien wykazać się radca prawny przy wykonywaniu swoich obowiązków – obliguje radcę prawnego do uczestniczenia w rozprawach przed sądem. Na gruncie niniejszej sprawy należy stwierdzić że Obwiniony nie uczestnicząc w rozprawie, pozbawił się możliwości skorzystania z przysługujących mu uprawnień procesowych, przede wszystkim złożenia wniosku o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego, skoro nie złożył takiego wniosku po otrzymaniu odpowiedzi na pozew, czy też złożenie zastrzeżeń do protokołu w trybie art. 162 kpc. Obwiniony nie może opierać swojej strategii procesowej na informacjach uzyskanych telefonicznie.

Należy również wskazać że na gruncie niniejszej sprawy powstał problem identyfikacji klienta na rzecz którego działał radca prawny. Jak wynika z zeznań złożonych przez Obwinionego przed Sądem Dyscyplinarnym, nie byli nim Mocodawcy tylko de facto B [REDAKTOWANE] L [REDAKTOWANE] i to w jego interesie, zgodnie z jego wskazówkami działał radca. Jednak to relacja między p. P [REDAKTOWANE] i K [REDAKTOWANE] P [REDAKTOWANE] a reprezentującym ich przed sądem obwinionym, jako osób na rzecz których ma być świadczona pomoc prawna stwarza możliwość dochowania obowiązków z zakresu etyki zawodowej takich jak informowanie o stanie sprawy, uzyskanie zgody na określone działania.

Sąd dał wiarę zeznaniom złożonym przez B [REDAKTOWANO] I [REDAKTOWANO] i M [REDAKTOWANO] S [REDAKTOWANO] (k. 215-216) oraz wyjaśnieniom złożonym przez Obwinionego (k.213-214), że nieskładanie wniosków o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego przy dochodzeniu odszkodowań o zakładów ubezpieczeń, stanowiło ustaloną strategię współpracy jednak w tym przypadku nie była uzgodniona z mocodawcą i naraziła na przegrany proces.

W ocenie Sądu doszło do wypełnienia znamion przewinienia dyscyplinarnego.

Sąd Dyscyplinarny wymierzył Obwinionemu karę upomnienia.

Nierzetelność oraz brak należytej staranności i nieprowadzenie przez radcę prawnego czynności, do których został umocowany stanowi przewinienie dyscyplinarne.

Na radcy prawnym ciąży obowiązek czuwania nad biegiem sprawy i informowania klienta o jej wyniku (art. 28KERP) Obowiązek ten dotyczy sprawy jako całości i zakłada ciągłość działań radcy prawnego, co skutkuje że zaistniałe uchybienia radcy prawnego w toku sprawy należy traktować łącznie i zakwalifikować jako jeden czyn polegający na niedopełnieniu wspomnianego obowiązku.

Wymiar orzeczonej kary jest adekwatny do zawinienia Obwinionego w niniejszej sprawie. Wymierzając karę Sąd jako okoliczność łagodzącą wziął pod uwagę dotychczasowe nienaganne dwudziestoletnie wykonywanie przez radcę prawnego zawodu.

W ocenie Sądu orzeczonej kara upomnienia powinna spełnić przesłankę wychowawczą oraz prewencyjną i wpłynąć pozytywnie na poprawę postawy Obwinionego oraz zapobiec popełnianiu przez radcę prawnego przewinień dyscyplinarnych w przyszłości.

O kosztach orzeczono zgodnie z art. 70⁶ ustawy o radcach prawnych, zaliczając do nich wydatki poniesione przez OIRP w G [REDAKTOWANO] w niniejszej sprawie.

POUCZENIE: Od niniejszego orzeczenia przysługuje stronom i Ministrowi Sprawiedliwości prawo wniesienia odwołania do Wyższego Sądu Dyscyplinarnego w Warszawie, za pośrednictwem tutejszego Sądu, w terminie 14 dni od otrzymania orzeczenia z uzasadnieniem. Ewentualne odwołanie należy złożyć wraz z odpisami dla każdej ze stron postępowania.

Przewodniczący:

/-/ Joanna Friedrich – Sarad

Członkowie:

/-/ Joanna Ratasiewicz

/-/ Grażyna Gliniewicz

/-/ właściwe podpisy na oryginale